

29. ZATERDAGMIDDAG

Een gefilterd licht scheen wazig over de duinen.

Vanaf de hoge duinkammen was het zicht op de goudkleurige wereld uniek, alhoewel deze enger werd naarmate men de blik verder richtte. De laatste duinenrij stond nog scherp afgetekend, maar de zee en de lucht gingen zonder horizon in elkaar over en aan de andere kant van het duinmassief, nog achter de bossen, waren de kerktorens onvindbaar. Toch drong de nevel niet verder op en was het een prachtige dag om buiten te zijn.

Ondanks deze zachte atmosfeer kwamen ze weinig wandelaars tegen. Waarschijnlijk verkoos het gros van de meute een slenterpartij door drukke zaterdagse winkelstraten. Nou ja, dacht Verwoerd, dan bleven ze hier in elk geval verstoken van rotopmerkingen.

Mooi jachtveld was het hier. Stijgende en dalende zandpartijen: nergens waterpas. Hier en daar wat begraste flanken en regelmatig een grillige frot duindoorn, nu al vrolijk oranje door z'n kleurige bessen.

Om die warrige begroeiing was het deze middag te doen. Daaruit moesten de vier honden een enkele haan en wie weet, behoorlijk wat konijnen losmaken.

Het eerste stuk had niets opgeleverd en nu stond Verwoerd bovenop een duin, tegen een lap duindoorn dat scherp naar beneden afliep en met een bocht achter het duin verdween. Eveneens op de kam, maar veertig meter naar links, stond de andere gast. De jagermeester en z'n vaste drijver zouden met de honden langs de onderkant oplopen en en passant de hoek uitdrijven.

De passie van deze honden grensde aan het ongelooflijke: enthousiast doken ze steeds opnieuw de stekelige begroeiing in. Dan was enkel een staart zichtbaar, soms even een kop, maar meestal helemaal niets. Snuffelend gingen ze de dekking door. Verwoerd zag het met verbazing aan en voor de zoveelste maal vond 'ie het jammer dat hij geen hond kon houden.

Dertig meter van Verwoerd af werd de Drent zichtbaar. Even maar keek hij strak naar de dekking, slikte een keer en wurmde zich opnieuw onder de struiken. Verwoerd's handen omklemden het geweer vaster, terwijl hij

de gang van de hond probeerde te volgen. Scherp keek hij tussen de duindoorns en waarachtig! Daar liep een konijn! Als op kousenvoeten hupte het dier heimelijk voor de hond uit.

Steeds even luisterend en schijnbaar alle tijd nemend: alsof het wist dat zijn achtervolger steeds ruime omwegen moest maken om weer op z'n spoor te komen. Zo naderde het konijn meer en meer en bleef tenslotte op twee meter voor Verwoerd's voeten in de dekking zitten. Die zag ook de hond naderen en hij maakte zich klaar voor een schot. Als het konijn straks werd opgestoten en noodgedwongen het vlak oprende...

Het konijn sloeg terug toen Verwoerd een voet verzette om straks beter te kunnen epauleren. Stom natuurlijk! Je moest immers doodstil blijven staan. De jagermeester had het nog zo gezegd!

"Partout!" Vanaf het duin wees een arm naar een aflopende zandrichel waar Verwoerd echter met geen mogelijkheid overheen kon kijken. Aan de andere kant van het duin viel een schot. Verwoerd voelde zich een stuk minder op z'n gemak; het ging hem allemaal te snel...

Hij speurde nu constant de directe omgeving af, maar desondanks verdween er weer een konijn ongezien. Allemachtig, je moest hier ogen in je achterhoofd hebben!

De ene put na de andere werd uitgekamd, maar brachten voor Verwoerd geen kansen. De anderen kregen er daarentegen wél en Verwoerd zag met toenemende bewondering hoe ze de konijnen na flitsende werpschoten lieten buitelen. Die wisten in de duinen te jagen! Als polderjager was hij deze kunst niet machtig en in gedachten zag hij zichzelf een eerste kans al hopeloos missen.

Op het eind van de middag kwam die kans...

Toen de hagelkorrels het zand van het smalle paadje deed opspatten was het konijn al een meter in de dekking. Verwoerd was er al bang voor geweest. Waarom moest dat konijn zijn kant ook opkomen? Ondanks de moeite die de anderen hadden gedaan om dit konijn juist voor zijn geweer te brengen, zeiden ze niets en gevierden gingen ze op weg naar het laatste driftje. En daar, op een kaal en groot stuk aflopend zand, schoot Verwoerd z'n konijn. Dwars, en in volle vaart 'over de bol', zoals een polderjager dat kan...

De drijver vond Verwoerd's eer dan toch gered, maar die was daar achteraf maar matig in geïnteresseerd.

Waar had 'ie zich eigenlijk druk om gemaakt? Hij was buiten geweest, had genoten van de jachtkunst van de anderen en was verrukt over dit mooie veld. Meer moest niet nodig zijn...

Met de stroppen zwaar van het wild liepen ze tevreden naar de auto. Onder de inmiddels vermiljoenrode lucht vulden nevelslierten de laagten en in de stilte klonken de jagersstemmen gedempt...

